

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 16

Dissabte, 24 de febrer del 1979

Preu: 25 pts.

On és el Carnestoltes?

Un ninot estrafalari tenia costum de visitar-nos en aquests dies. Arribava i proclamava bàndols a tort i a dret. Aprofitava l'ocasió per a fer públic el seu testament i se l'acomiadava amb el solemne enterrament.

L'irònic personatge no vindrà aquest any a Granollers. Almenys no en tenim notícia. Ens plauria que tornés. Recuperaríem una festa amb molta tradició a la nostra terra i ens portaria a un món ple d'imaginació i de projectes. Una festa que convida a la gresca i a l'alegria i que des d'ara hauríem de reivindicar!

A hores d'ara no podem demanar al senyor Suárez que no convoqui eleccions. Mentre vénen l'Antoni Gutiérrez, l'Eduard Martín i en Jordi Pujol, entre altres, no pot pas sortir el Carnestoltes. Amb el potencial de polítics que tenim i que mai haguérem gosat imaginar! A part de la majoria dels que fins ara han manegat la nostra política local i que ni gosen presentar-se davant del poble a demanar-los el parer amb el vot! Les eleccions ens volen posar transcendents, reflexius i seriosos, i ho aconseguiran. El Carnestoltes ens proposaria la rauxa, la ballaruga i la disbauxa. Quin daltabaix hi hauria si ara demanéssim l'aplaçament de les convocatòries per tal d'organitzar —com es mereix— l'arribada d'aquest grotesc personatge.

Voldríem que tornés el Carnestoltes. Tenim el dret de reclamar-lo. Però, qui gosarà presentar-se públicament autoanomenant-se Carnestoltes 1979? Ben segur que tot qualificant-lo d'agitador i provocador de desordres públics seria ràpidament detingut i engarjolat.

Aquests vint-i-un dies estan reservats a l'alta política. Tant de temps prohibint-lo que ens n'hem oblidat. Si aquest any per raons d'Estat no pot presentar-se públicament, no ens despistem pas, cal que comencem a accionar els mecanismes necessaris per tal que el pròxim any el poguem entronitzar i reparar aquest llarg temps d'absències obligades. És indubtable que ens explicaria moltes històries que ignorem i que caldria rememorar.

El nostre Carnestoltes no és polític. És humà. És, sobretot, democràtic.



Components del Cercavila del Carnestoltes de l'any 1925

(d'esquerra a dreta)

Fila del darrera: Josep Rodoreda, (dalt de Cavall), Josep Palaus, Antoni Carbó, Pere Iglésias (dalt de burro), fill del Sobre-estant de l'Estació, Jaume Tapias, Rodoreda, (sastre) Josep Torrents, Josep Terrades, Antoni Jané i un noi de can Valls

Assentats: Santiago Parada, Jaume Gelabert, Llucià Serra, Joaquim Mora, Pere Terrades, Josep Llobet, Francesc Bellavista, Amadeu Barbany, Nicolas Codina, Francesc Serra (pastisser) i Ramon Garrell

L'Ecologia avui La Marxa del Llobregat

L'aigua és una d'aquelles coses que, avui en dia, molta gent només s'adona de la seva presència o absència a l'hora de les restriccions o quan es mulla les sabates, tot anant pel carrer, en el millor dels casos, o traginant galledes del menjador al carrer en el pitjor. Malgrat això l'aigua és un element vital en molts àmbits de l'home i de la natura. La necessitat del seu ús i l'evident abús del qual n'és víctima, fan de l'aigua d'un riu tot un problema. Un cas és el del riu Llobregat. L'estiu passat tota una colla de gent organitzà una manifestació per a denunciar l'estat d'una de les artèries fluvials més importants del Principat. El recorregut fou tot el curs del Llobregat. Les accions: netejar el que podien i informar de tot el que sabien. Moltes dificultats i moltes prohibicions. Malgrat tot, es va portar a termini. En Salvador Balcells del «Grup del Medi Ambient del Prat», un dels promotors de la «Marxa», va explicar les incidències de l'acció i els problemes concrets del Llobregat.

Per desgràcia, la degradació de les aigües no és un monopoli del riu Llobregat, ni tan sols dels rius. Mireu el Mediterrani només. Tant els rius com els mars tenen una capacitat d'autodepuració. Això no vol pas dir que s'ho empassin tot. Quan els elements degradants tirats a l'aigua superen la capacitat de pair, d'autoneutralitzar, el riu o el mar agafa una forta indigestió i es mort. Una clavaguera a cel obert o una bassa d'aigües podrides n'és el resultat. Podem dir que des de sempre, tant els homes com els altres animals, han contaminat les aigües. La quantitat d'animals i, sobretot, d'homes, i les característiques dels elements contaminats, que incidien sobre les aigües eren païts per aquestes. Actualment aquestes dues variants de quantitat i qualitat dels productes s'ha desequilibrat. Nuclis urbans amb mils de milers d'habitants, indústries de tot tipus que usen tot tipus de productes, abocadors d'escombraries, centrals tèrmiques i centrals nuclears, desforestació, aport de pesticides per part de l'agricultura, etc., etc. Tots abocats de cara al riu o de cara la mar. El resultat d'aquest «combinat» fa esgarriar. La solució? El tractament de les aigües residuals i la gestió per part des poders públics dels béns naturals.

Lluís Diumaró